

**UDSKRIFT
AF
ØSTRE LANDSRETS DOMBOG**

DOM

Afsagt den 15. marts 2000 af Østre Landsrets 18. afdeling
(landsdommerne Linde Jensen, Kallehaug og Gunst Andersen).

18. afd. a.s. nr. B-0945-98:

Laserdisken v/

Hans Kristian Pedersen

(selv)

mod

Skatteministeriet

(Ka. v/advokat Sune Fugleholm).

Københavns Byrets A. afd.s dom af 12. marts 1998 (A 3781/96) er anket af Laserdisken v/ Hans Kristian Pedersen med endelig påstand om principalt, at indstævnte tilpligtes at tilbagebetale arbejdsmarkedsbidrag (ambi) på 61.122,77 kr. med tillæg af rente, jf. cirkulære nr. 157 af 14. oktober 1987 om forrentning af visse tilbagebetalingsbeløb samt 20.000 kr. i erstatning og sagsomkostninger i forbindelse med sagsanlæg og sagsbehandling ved byretten, subsidiært at indstævnte tilpligtes at betale erstatning for fald i omsætningen som følge af, at ulovligt opkrævet arbejdsmarkedsbidrag er overvæltet på priserne, på i alt ikke under 61.122,77 kr. med tillæg af rente samt 20.000 kr. i erstatning og sagsomkostninger i forbindelse med sagsanlæg og sagsbehandling ved byretten. Appellanten har supplerende nedlagt påstand om, at indstævnte idømmes

bøde, jf. retsplejelovens § 324 og § 325.

Indstævnte, Skatteministeriet, har påstået stadfæstelse af den indankede dom samt i øvrigt frifindelse.

I den indankede dom er der bl.a. oplyst om appellantens dækningsbidrag og omsætning. Følgende fremgår bl.a. herom samt om den argumentation, som appellanten har gentaget for landsretten, i replik (for byretten) af 15. juli 1996:

"Som supplement til de allerede fremlagte regnskaber har jeg fremlagt årsregnskaber for årene 1985, 1986, 1992, 1993, 1994 og 1995, og jeg har sammenlignet relevante nøgletal:

År	Omsætning	Dækningsgrad	VHS-andel	Exportandel	
1985	325.549,75	20,3 %	0,0 %	27,1 %	
1986	829.602,42	28,3 %	2,8 %	25,8 %	
1987	1.165.863,39	33,6 %	38,9 %	24,6 %	
1988	2.323.265,04	36,6 %	74,3 %	40,7 %	Ambi-år
1989	3.190.011,32	37,5 %	75,9 %	46,5 %	Ambi-år
1990	4.226.266,23	38,4 %	48,9 %	37,5 %	Ambi-år
1991	7.319.641,13	35,7 %	44,1 %	39,1 %	Ambi-år
1992	9.488.501,63	33,7 %	36,3 %	29,8 %	
1993	9.819.704,71	34,5 %	33,3 %	23,4 %	
1994	7.540.901,74	32,6 %	31,7 %	21,5 %	
1995	8.016.278,96	30,9 %	26,6 %	16,0 %	

.....

Stigningen i den *gennemsnitlige* dækningsgrad frem til 1990 skyldes ikke en stigning i dækningsgraden på den enkelte vare. Dækningsgraden på den enkelte vare er tværtimod faldet. Ændringen i den *gennemsnitlige* dækningsgrad skyldes en omlægning af varesortimentet.

Omlægning af varesortiment:

En omlægning af varesortimentet fra produkter med en lav dækningsgrad til produkter med en høj dækningsgrad forøger automatisk den gennemsnitlige dækningsgrad. Laserdisken havde problemer med at dække de faste omkostninger af dækningsbidraget og

blev nødt til at forbedre indtjeningen. Det skete først og fremmest ved at afvikle varegrupper med lav dækningsgrad, specielt CD-plader, og supplere med varegrupper med høj dækningsgrad, specielt videobånd. Regnskabsteknisk er forsendelsesomkostninger medtaget i omsætning og dækningsbidrag for eksportvarer, hvilket automatisk giver et regnskabsteknisk højt dækningsbidrag på eksportvarer.

Det er således naturligt, at årene med høj dækningsgrad er sammenfaldende med de år, hvor eksporten var stor, og hvor den dominerende varegruppe var videobånd.

Hypotetisk overvæltning af ambi på priserne:

Såfremt ambi overvælttes på næste omsætningsled i en detailforretning, kan det kun ske gennem en forhøjelse af udsalgsprisen. Ambi er bogført separat og ikke lagt til indkøbsprisen og indgået som varelager, hvilket er sket med omkostninger, der knytter sig til den enkelte vare, f.eks. told og fragt. En overvæltning af ambi på salgsprisen vil derfor i regnskabet give sig udslag i et spring i dækningsgrad på den enkelte vare.

Lad os se, om regnskabet underbygger sagsøgte påstand. Sagsøgte har selv markeret udviklingen i dækningsgrad for videobånd (VHS) og videoplader (LD):

VHS: 46,9 % i 1987	37,7 % i 1990
44,0 % i 1988	33,1 % i 1991
40,8 % i 1989	

LD : 34,9 % i 1987	35,0 % i 1990
30,9 % i 1988	32,3 % i 1991
30,6 % i 1989	

Jeg har svært ved at få øje på en stigning i dækningsgrad i 1988, hvor ambi er påstået overvæltet på priserne. Jeg opfordrer sagsøgte til at forklare, hvordan denne udvikling i dækningsgrad kan begrundes påstanden om, at ambi er lagt på priserne fra 1988."

Appellantens revisor, registreret revisor Jørn Erhard Hansen, udarbejdede ligeledes til brug ved Københavns byrets behandling af sagen den 28. juni 1996 en erklæring, hvoraf bl.a. fremgår:

". . . . .

Foranlediget til Skatteministeriets påstand om, at Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen har overvæltet indbetalt Ambi på næste omsætningsled, skal jeg hermed på givne foranledning redegøre for de drøftelser, der i forbindelse med Ambiens indførelse har fundet sted mellem Hans Kristian Pedersen og undertegnede i egenskab af virksomhedens revisor.

Da Laserdisken indleverede sit første regnskab efter indførelsen af Ambi i året 1988, var der i regnskabet medtaget en udgiftspost med betegnelsen "importafgift".

Hans Kristian Pedersen har overfor mig oplyst, at: "Det er den afgift, som er pålagt importen". Han beklagede sig over, at EF-kommissionen accepterede en afgift, der straffede import.

Det kan tilføjes, at min kunde har et godt kendskab til EF-ret, hvilket blandt andet er kommet til udtryk i en anden retssag. Der har han formået at få byrettens og landsrettens kendelse for, at lovligheden af forholdene i hans branche, kan forelægges for EF-domstolen på grund af mulig strid med EF-traktaten.

Jeg har iøvrigt redegjort for Ambi'ens baggrund som middel til at forbedre handelsbalancen, og jeg har informeret Hans Kristian Pedersen om EF-kommissionens advarsel imod Ambien samt om de retssager, der allerede på det tidspunkt var startet. Det var min indstilling, at Ambien ville blive underkendt af enten Kommissionen eller af EF-domstolen på grund af dens diskriminerende virkning. Samtalen er iøvrigt refereret på side 192 i bogen, "Sådan tjener man 1 milliard kr", skrevet og udgivet af Hans Kristian Pedersen i 1992.

Vi drøftede desuden, hvordan Laserdisken skulle forholde sig til Ambien. Først gjorde jeg opmærksom på, at det var mere korrekt at bogføre udbetalingerne under betegnelsen "arbejdsmarkedsbidrag" i stedet for "import-afgift".

Udgangspunktet for vore drøftelser var herefter, at Ambi'en var en midlertidig afgift, som på et eller andet tidspunkt ville blive ophævet igen.

Laserdisken havde ikke det første år reguleret priserne som følge af, at årskataloget var udsendt til kunderne umiddelbart forud for Ambiens indførelse. Hans Kristian Pedersen var ikke indstillet på at regulere priserne.

Jeg foreslog ham at oprette en "eksport-afdeling" jfr. toldvæsenets anbefalinger. Dette kunne give likviditetsmæssige fordele. Vi var enige om, at Ambiens virkning som eksportstøtte til en vis grad udjævnede de negative virkninger i forbindelse med importen.

Det skal bemærkes, at Laserdisken på det tidspunkt var den eneste virksomhed i Danmark, der beskæftigede sig med salg af videofilm, og at salget foregik med en postordreandel på over 90%.

Således som Laserdisken har baseret sin virksomhed med en væsentlig import og en væsentlig eksport, var det yderst kompliceret for Laserdisken at neutralisere virkningen af Ambi igennem en regulering af priserne. Der måtte i givet fald skelnes mellem kunder i Danmark og kunder i udlandet. Den løsning blev slet ikke diskuteret.

....."

Endvidere har registreret revisor Jørn Erhard Hansen til brug ved ankebehandlingen afgivet erklæring af 21. april 1998, hvoraf fremgår:

"Det er med stor forundring, at jeg har læst referat af min forklaring til Københavns Byret den 5. februar 1998. Den af mig til retten udarbejdede redegørelse af 28. juni 1996, der blev fremlagt som bilag i retssagen og personligt vedtrådt af mig i byretten under domsforhandlingen den 5. februar 1998 er slet ikke gengivet i byrettens redegørelse af 2. april 1998.

Udover oplæsning af redegørelsen erindrer jeg ikke at have forklaret om mit kendskab til sagsøgers priskalkulationer. Jeg erindrer, at formålet med min forklaring var at gengive den drøftelse af ambi, jeg som revisor for Hans Kristian Pedersen havde med ham. Herudover fremgik, at Hans Kristian Pedersen ikke ønskede at ændre priserne, fordi det var hans politik at have faste priser, som kunderne kunne have tillid til.

Jeg erindrer specifikt at have svaret retten, at jeg anså det for usandsynligt, at Laserdisken for 1998" (fejlskrift for 1988) "kunne have betalt arbejds giverafgifter, som anført i regnskabet, på kr. 12.305,96, set i forhold til de samlede lønudgifter på kr. 99.000. Det kunne kun være ambi.

Iøvrigt skal jeg henholde mig til den tidligere erklæring."

Det fremgår af appellantens driftsregnskaber under afsnittet "Administration", at der er afholdt følgende "Arbejds giverafgift":

1988:	12.305,96	kr.
1989:	18.750,00	kr.

1990: ..... 32.808,00 kr.

I driftsregnskabet for 1991 er anført:

"Arbejdsmarkedsbidrag" .... 47.755,00 kr.

"Arbejdsmarkedsbidrag" .... -23.522,00 kr.

Under sagens forberedelse for landsretten er der den 15. februar 1999 afsagt kendelse, hvorefter appellants begæring om, at retten forud for domsforhandlingen skulle træffe afgørelse om, hvorvidt der skal stilles spørgsmål til EF-domstolen, ikke blev taget til følge. Det anførtes videre, at appellants begæring om, at der stilles spørgsmål til EF-domstolen, og at sagens afgørelse ved landsretten udsættes herpå, ville blive behandlet i forbindelse med domsforhandlingen i sagen.

Appellanten har under domsforhandlingen gentaget sin begæring om, at der stilles spørgsmål til EF-domstolen, og at sagens behandling ved landsretten udsættes herpå.

Indstævnte har heroverfor nedlagt påstand om, at appellants påstand om forelæggelse af spørgsmål for EF-domstolen og nærværende sags udsættelse herpå ikke tages til følge, og at domsforhandlingen fremmes.

Parterne har tilsluttet sig, at domsforhandlingen fremmes, og at sagen optages til dom eller kendelse, således at retten på baggrund af domsforhandlingen har mulighed for enten at afgøre sagens realitet ved dom eller alene tage stilling til begæringen om forelæggelse og udsættelse.

Der er i landsretten afgivet forklaring af appellanten Hans Kristian Pedersen samt registreret revisor Jørn Erhard Hansen, der begge med bemærkninger har vedstået den gengivelse af deres forklaringer, der indeholdes i byrettens redegørelse.

Hans Kristian Pedersen har videre forklaret overensstemmende med den "Partsforklaring", som han under domsforhandlingen for landsretten har udleveret til retten. Af denne fremgår følgende:

Partsforklaring

Vedrørende prisfastsættelsen på de importerede film:

Laserdisken udsendte første gang et katalog med importerede film i december 1987. Priserne blev fastsat på baggrund af katalogpriserne i udlandet. De varierede af 2 årsager:

- 1) Selskaberne havde forskellige holdninger til, hvilken pris, der gav størst overskud.
- 2) Forbrugerne var mest tilbøjelig til at betale en høj pris for nye film. Det medførte, at nye film ofte havde den højeste pris ved den første udgivelse.

Salgsmarkedet var nyt. Ingen vidste med sikkerhed, hvor meget forbrugerne ville betale, men efterhånden blev en udsalgspris på £ 9.99 i England anset for at være psykologisk rigtig.

Forholdet mellem Laserdiskens salgspriser og de udenlandske katalogpriser blev fastlagt af mig i 1987. De blev gjort op i en tabel, så man kunne aflæse Laserdiskens pris ud fra et kendskab til katalogprisen i England eller USA.

På den måde vidste kunderne nøjagtigt, hvad de skulle betale, og kunderne kunne holde sig orienteret ved at læse de udenlandske filmblade og kataloger, som blev solgt eller uddelt i Laserdisken. Salgspriserne blev således entydigt fastlagt allerede i 1987.

Ja, jeg var klar over, at ambi fordyrede min import,
ja, jeg var utilfreds med ambi og bogførte den som "importafgift" i mine regnskaber,
ja, jeg valgte alligevel ud fra de praktiske hensyn at fastholde priserne - også efter 1988.

Jeg drøftede på daværende tidspunkt ambi med min revisor.

Han forklarede - på baggrund af Kommissionens holdning og Boses og Denkvits retssager - at det ville være sandsynligt, at ambi ville blive erklæret ulovlig.

Han fortalte, at jeg kunne drage nytte af ambiens virkning for eksportører til at skabe en ekstra indtægt på eksportmarkedet. Jeg oprettede en eksportafdeling, og det lykkedes mig at forøge eksporten af film til de øvrige nordiske lande.

Vedrørende teorien om overvæltning:

Byretten har ukorrekt citeret mig for at mene, at

teorien om overvæltning ikke gælder i en situation som min til forskel fra Boses og Denkavits. Sådan har jeg ikke udtalt mig.

Jeg har pointeret, at konkurrencesituationen overhovedet INTET havde at gøre med min beslutning om at undlade at overvælte ambi. På den måde adskiller min sag sig fra deres.

Jeg har sagt, at SELVOM jeg havde mulighed for at overvælte ambi - særligt ved udsendelse af kataloget i 1989 og senere - valgte jeg i den KONKRETE situation - ud fra de nævnte praktiske hensyn - ikke at gøre det.

Jeg vil på ingen måde bestride, at jeg kunne have overvæltet ambi.

Jeg bestrider derimod, at jeg gjorde det, og jeg kan bevise det ved hjælp af regnskaberne.

Ambi blev behandlet som en udgift på samme måde som andre variable udgifter: løn, porto, annoncer, kataloger, husleje, varme, el, renter osv. Hverken disse udgifter eller ambi havde indflydelse på prisfastsættelsen, som var afgjort allerede i 1987 ud fra katalogprisen i udlandet.

I slutningen af 1990 satte jeg priserne ned i en berettiget forventning om, at lavere priser ville føre til en større omsætning. Den beslutning havde heller intet med ambi at gøre."

Hans Kristian Pedersen har supplerende oplyst, at en udsalgspris i England på 9.99 pund i 1988 svarede til en udsalgspris i Danmark på 175 kr., hvilken pris han nedsatte til 159 kr. i 1990. Hans priser på indspillede videobånd var på mellem 98 kr. og 375 kr. pr. stk.

Registreret revisor Jørn Erhard Hansen har forklaret, at posten "Arbejdsgiverafgift", der er anført i driftsregnskabet for Laserdisken for årene 1988, 1989 og 1990, angår betalt ambi. Han kan i øvrigt vedstå de redegørelser, han har udarbejdet dels den 28. juni 1996 til Københavns byret dels den 21. april 1998 til ankesagen.

Appellanten har i tilslutning til det i byretsdommen anførte i det væsentlige for landsretten procederet i overensstemmelse med påstandsdokument af 15. februar 2000. Til støtte for den principale påstand er bl.a. anført, at omlægning af arbejdsgiverafgifter til ambi var tilsigtet at skulle være neutral totalt set. Men der var særlige regler, der havde speciel betydning for ekspor-

tører og importører. Laserdisken havde både import og eksport. Fordelen ved udbetalt negativ ambi for eksport og sparede arbejdsgiverafgifter opvejede ikke helt den indbetalte ambi. Laserdisken led sammenlagt et tab, der af Told- og Skatteregion Aalborg er opgjort således:

Betalt ambi:	201.288
Udbetalt negativ ambi:	-111.237
Sparede arbejdsgiverafgifter:	-28.928
I alt påførte omlægningen til ambi et tab på:	61.123

For så vidt angår sagsomkostninger i forbindelse med byrettens behandling af sagen har appellanten anført, at appellanten tre gange rejste fra Aalborg til København for at deltage i retsmøder, og at appellanten har afholdt udgifterne til revisor, der afgav forklaring for retten.

Til støtte for den subsidiære påstand har appellanten bl.a. anført, at denne påstand kun får betydning, hvis retten med urette vælger at lægge til grund, at ambi blev overvæltet på priserne. Retten skal i så fald vurdere virkningen af det fald i salgsmængden, som de forhøjede priser naturligt ville medføre. Told- og Skattestyrelsen har dokumenteret, at ambi totalt set ikke førte til prisforhøjelser, idet den opkrævede ambi var af samme størrelsesorden som de sparede arbejdsgiverafgifter. Konkurrencesituationen i forhold til alternative forbrugsmuligheder blev i så fald forværret af ambi på priserne.

Hvad angår sagsomkostninger for landsretten har appellanten anført, at ankesagen er nødvendiggjort af indstævntes fravigelse af egen proceserklæring under domsforhandlingen i byretten, hvorved det lykkedes indstævnte at få byretten til at se bort fra den reelle udvikling i Laserdiskens priser. Indstævnte har jævnlige bestridt faktiske forhold og undladt at besvare appellants provokationer, hvilket har gjort bevisførelsen u-

nødvendig besværlig.

Vedrørende forelæggelse for EF-domstolen har appellanten anført, at der ikke er uenighed om sagens faktiske omstændigheder. Uenigheden handler om, hvorvidt de faktiske forhold skal tilsidesættes til fordel for generelle antagelser, der gør det umuligt for den afgiftsramte at få afgiften tilbage. Det sidste er i strid med EU-retten, og forinden retten kan afvise kravet ud fra en generel antagelse, skal sagen i henhold til EF-traktatens artikel 177, stk. 3, nu art. 234 forelægges for EF-domstolen. Kravet om forelæggelse for EF-domstolen gælder afgørelser, der bygger på:

- 1) generelle afvisninger af tilbagebetaling begrundet i et kendskab til afgiften,
- 2) generelle afvisninger af tilbagebetaling begrundet i et frit marked,
- 3) generelle afvisninger af tilbagebetaling begrundet i, at den afgiftsbelagte *kunne* have overvæltet ambi (selvom han konkret ikke gjorde det),
- 4) afvisninger begrundet i ændringer i den afgiftspligtiges konkurrencesituation og
- 5) afvisninger begrundet i teoretiske besparelser, der reelt ikke er opnået.

Indstævnte har i tilslutning til det i byretsdommen anførte i det væsentlige procederet i overensstemmelse med påstandsdokument af 25. januar 1999 dog således, at indstævnte efter den endelige stillingtagen for landsretten har frafaldet anbringendet om, at den fulde besparelse på sygedagpenge konkret skal fradrages i appellants kravsopgørelse.

Indstævnte har i øvrigt i overensstemmelse med det nævnte påstandsdokument bl.a. anført, at det følger af fast retspraksis, at krav på tilbagebetaling af ambi forudsætter, at den ambipligtige ikke har overvæltet ambien på næste omsætningsled.

Det gøres gældende, at appellanten har overvæltet ambi på sine

kunder, hvorfor appellanten ikke har lidt noget tab og følgelig ikke kan have krav på tilbagebetaling. Det gøres endvidere gældende, at appellanten har opereret på et marked med fri prisdannelse.

Under disse omstændigheder følger det ligeledes af fast retspraksis vedrørende importørers krav på tilbagebetaling, at udgangspunktet for en bedømmelse af, hvorvidt overvæltning må antages at have fundet sted tages i en vurdering af, om afgiftsomlægningen forringede appellantens konkurrencesituation. I nærværende sag må det lægges til grund, at omlægningen ikke har forringet appellantens konkurrencesituation, idet appellanten enten slet ikke har været i konkurrence med andre på markedet eller i hvert fald ikke har været i konkurrence med en løntung dansk produktion af tilsvarende varer som appellants.

Under disse omstændigheder må ambiens moms lignende karakter tillægges betydelig vægt, hvorfor ambi som udgangspunkt må anses for overvæltet. Det er ikke afgørende for overvæltningssynspunktet, hvordan appellants priser har udviklet sig. For så vidt angår appellants salg af videofilm på bånd i 1988 i henhold til det i 1987 trykte katalogs priser, har appellants varesortiment været så omskifteligt, at der ikke kan siges noget sikkert om udviklingen i appellants priser.

Selvom det lægges til grund, at appellanten i 1988 for en mindre identificerbar varemængde ikke overvæltede ambi, gøres det gældende, at appellanten desuagtet har opnået dækning for ambiudgiften ved den meromsætning, som må have været en konsekvens af, at appellants priser på de nævnte varer derved var lavere end priserne på forbrugernes alternative forbrugsmuligheder, som indeholdt ambi.

Hertil kommer, at et eventuelt tilbagebetalingskrav efter ovennævnte reduktion til fulde må antages at være dækket af de samlede sparede arbejdsgiverafgifter, som appellanten har haft i hele ambi-perioden. Det gøres i den forbindelse gældende, at det er uforholdsmæssigt at tage stilling til, om den anslåede udgift til sygedagpenge skal fradrages i kravsopgørelsen, allerede

fordi appellantens eventuelle krav på tilbagebetaling af ambi for det første år af ambiperioden er mindre end opgørelsen af sparede arbejdsgiverafgifter for hele ambiperioden - selv efter fradrag af den anslåede udgift til sygedagpenge.

Der foreligger ikke særlige omstændigheder, som kan begrunde en tilbagebetaling til appellanten. Der har således ikke foreligget kontrakt- eller lovmæssige prisbindinger, som har forhindret appellanten i at overvælte ambi. Appellantens regnskaber kan heller ikke føre til andet resultat. Appellanten har ikke lidt tab som følge af den manglende mulighed for at fradrage købsambi. Tværtimod er appellanten derved blevet lige-stillet med indenlandske producenter.

Der er ikke i nærværende sag behov for forelæggelse af præjudicielle spørgsmål til EF-Domstolen. Parternes uenighed om indholdet af EU-retten er ikke ensbetydende med, at der er nogen reel tvivl om, hvad EU-retten går ud på. I såvel Denkavit- og Bosesagerne som i Monsanto-Searle-sagen blev spørgsmålet om forelæggelse procederet. I intet af tilfældene valgte Højesteret at forelægge, selvom Højesteret ville have været forpligtet hertil i medfør af EF-traktatens dagældende artikel 177, stk. 3. En forelæggelse i nærværende sag er derfor åbenbart overflødig.

Hertil kommer, at det efter fast retspraksis fra såvel Østre landsret som Højesteret er unødvendigt at forelægge præjudicielle spørgsmål om bevisbedømmelsen i ambi-sager, herunder om betydningen af ambiens moms lignende karakter

Landsrettens begrundelse og resultat.

Landsretten finder ikke, at afgørelse af nærværende ankesag gør det nødvendigt, at der stilles præjudicielle spørgsmål til EF-domstolen, eller at sagens problemstilling i øvrigt giver grundlag herfor. Appellantens begæring om, at der stilles spørgsmål til EF-domstolen, og at sagens afgørelse udsættes herpå, tages derfor ikke til følge.

Landsretten lægger i overensstemmelse med appellants tilken-

degivelser til grund, at appellanten for ambiperioden 1988 til 1991, for hvilken periode appellanten har rejst krav om tilbagebetaling af arbejdsmarkedsbidrag, ambi, opererede uden konkurrence på et marked med fri prisdannelse. Det tiltrædes af de af byretten anførte grunde, at appellanten ikke kan anses for at have overvæltet ambi for 1988 på de produkter, primært film på videobånd, der var optaget i det katalog, som appellanten for året 1988 havde udarbejdet i slutningen af 1987. For 1988 har appellanten herefter som udgangspunkt krav på tilbagebetaling af den ambi, der i strid med fællesskabsretten blev opkrævet for produkter optaget i 1988-kataloget.

Ved udarbejdelse af katalog for 1989, 1990 og 1991 var appellanten velkendt med ambiens eksistens og betydning, herunder at der var mulighed for at overvælte ambien på appellantens priser. Appellanten har imidlertid oplyst, at han, der importerede med henblik på dels salg i Danmark dels eksport, bevidst undlod at forhøje sine priser med ambi, idet hans prisfastsættelse blev afgjort af andre hensyn, herunder en salgsfremmende foranstaltning i form af synliggørelse af en fast sammenhæng mellem prisfastsættelsen i England og appellantens priser. Appellanten har forklaret, at det var hans afgørelse, hvorledes han fastsatte sine salgspriser. Således valgte han i 1990 uafhængigt af prisfastsættelsen i England at sætte sine priser ned, idet han ønskede at øge sin omsætning, hvilket også lykkedes.

Det bemærkes herved, at det i overensstemmelse med indstævntes tilkendegivelse lægges til grund, at der ikke ved en gennemgang af appellantens fakturaer for perioden 1987 til 1991 kan konstateres nominelle prisstigninger vedrørende de af appellanten solgte produkter.

Landsretten finder ikke, at ambien under disse markeds- og prisforhold kan anses for en isoleret omkostning, som appellanten uafhængigt af sin prisfastsættelse, der endvidere i 1989 - 1991 omfattede introduktion af mange nye film og prisnedsættelse på nogle tidligere introducerede film, under alle omstændigheder kan kræve dækket. Under de anførte forhold må ambiens moms lignende karakter tillægges en sådan betydelig

vægt, at det må anses for godtgjort, at appellanten for den nævnte periode fuldt ud har overvæltet ambien på aftagerne, og at tilbagebetaling for ambi derfor ville indebære en ugrundet berigelse. Oplysningerne om appellantens dækningsbidrag og omsætning, herunder prisnedsættelse og den hermed sammenhængende omsætningsforøgelse, findes ikke at tale herimod. Det tiltrædes derfor, at appellanten ikke har krav på tilbagebetaling af betalt ambi for perioden 1989 - 1991.

Det tiltrædes videre, for landsretten også i overensstemmelse med indstævntes stillingtagen, at der ikke skal ske fradrag for en anslået besparelse for sygedagpenge.

Det tiltrædes endeligt, at appellantens krav på tilbagebetaling af ambi for 1988 må vurderes under hensyn den samlede besparelse, som appellanten har opnået i ambiperioden som følge af afskaffelsen af arbejdsgiverafgifter. Da appellantens krav på tilbagebetaling af ambi ikke overstiger 12.305,96 kr., og da den opnåede besparelse som følge af afskaffelsen af arbejdsgiverafgifter udgør et væsentligt større beløb, tiltrædes det således, at appellanten ikke har noget krav på tilbagebetaling af ambi.

Landsretten har ikke fundet, at der er grundlag for at pålægge indstævnte at betale appellantens sagsomkostninger for byretten eller for at pålægge indstævnte bøde, som påstået af appellanten.

Under hensyn til at nærværende sag angår ambi, der blev opkrævet i strid med fællesskabsretten, findes hver part også for landsretten at burde bære egne sagsomkostninger.

T h i k e n d e s f o r r e t :

Den af appellanten, Laserdisken v/ Hans Kristian Pedersen, fremsatte begæring om, at sagen udsættes, og at der stilles præjudicielle spørgsmål til EF-domstolen, tages ikke til følge.

Den indankede dom stadfæstes, og skatteministeriet frifindes i

øvrigt for de af appellanten under denne sag nedlagte påstande.

Ingen af parterne betaler sagsomkostninger til modparten hverken for byretten eller landsretten.

(Sign.)

— — —

**Udskriftens rigtighed bekræftes. Østre Landsrets kontor, den
P.j.v.**

Peter Jansen
Sektionsleder

15 MRS. 2000